

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 4 juli 2024*

”Överklagande – Konkurrens – Konkurrensbegränsande samverkan – Europamarknaden för stål för spännarmring – Beslut genom vilket en överträdelse av artikel 101 FEUF och artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) konstateras – Dom i vilken beslutet delvis ogiltigförklaras och böter fastställs till samma belopp som de böter som ursprungligen ålades – Tillgodoräknande av de belopp som erlagts preliminärt – Europeiska kommissionens beslut om det bötesbelopp som ännu inte betalats – Förfallodagen för böter vars belopp har fastställts av unionsdomstolen med utövande av dess obegränsade behörighet”

I mål C-70/23 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som gavs in den 8 februari 2023,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, Hamm (Tyskland),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, Iserlohn (Tyskland),

företrädna av O. Duys och N. Tkatchenko, Rechtsanwälté,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av A. Keidel, L. Mantl och P. Rossi, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan samt domarna Z. Csehi (referent), M. Ilešič, I. Jarukaitis och D. Gratsias,

generaladvokat: A. Rantos,

* Rättegångsspråk: tyska.

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 1 februari 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Westfälische Drahtindustrie GmbH (nedan kallat WDI), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (nedan gemensamt kallade klagandena) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 23 november 2022, Westfälische Drahtindustrie m.fl./kommissionen (T-275/20, EU:T:2022:723) (nedan kallad den överklagade domen), där tribunalen ogillade klagandenas talan i första instans. Klaganden hade i första hand yrkat att tribunalen 1) skulle ogiltigförklara Europeiska kommissionens skrivelse av den 2 mars 2020 genom vilken kommissionen hade ålagt klagandena att till kommissionen betala 12 236 931,69 euro, vilket enligt kommissionen motsvarade det belopp som återstod av de böter klagandena hade ålagts att betala den 30 september 2010, 2) skulle konstatera att böterna hade betalats till fullo den 17 oktober 2019 genom betalningen av 18 149 636,24 euro och 3) skulle förpliktas att till WDI betala ett belopp på 1 633 085,17 euro jämte ränta från sistnämnda datum på grund av att kommissionen gjort en obehörig vinst. I andra hand hade klagandena yrkat att kommissionen skulle förpliktas att till klagandena betala 12 236 931,69 euro, som kommissionen återkrävt av WDI, samt ett belopp motsvarande den överskjutande delen av den betalning kommissionen erhållit, uppgående till 1 633 085,17 euro, jämte ränta från den 17 oktober 2019 till dess att hela det belopp som skulle betalas hade erlagts.

Tillämpliga bestämmelser

- 2 I artikel 23.2 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101] och [102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1) föreskrivs följande:
”Kommissionen får genom beslut ålägga företag och företagssammanslutningar böter, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet
a) överträder artikel [101 FEUF] eller [102 FEUF] ...
...”
- 3 Artikel 31 i denna förordning har följande lydelse:
”[Domstolen] skall ha obegränsad behörighet att pröva beslut genom vilka kommissionen har fastställt böter eller viten. [Domstolen] får upphäva, sänka eller höja förelagda böter eller viten.”

- 4 I punkt 35 i riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 23.2 a i förordning nr 1/2003 (EUT C 210, 2006, s. 2) (nedan kallade 2006 års riktlinjer) föreskrivs följande under rubriken "Faktisk betalningskapacitet":

"I undantagsfall kan kommissionen på begäran beakta ett företags faktiska betalningskapacitet i en viss ekonomisk kontext och i ett samhällssammanhang. För att kommissionen skall sätta ned böterna med hänsyn till företagets faktiska betalningskapacitet räcker det inte med att ett företag har en ogynnsam ekonomisk situation eller går med förlust. Böterna kan sättas ned endast om det finns objektiva bevis för att böter som åläggs på de villkor som fastställs i riktlinjerna för beräkning av böter oåterkalleligen skulle äventyra det berörda företagets ekonomiska bärkraft och leda till att företagets tillgångar förlorade allt värde."

Bakgrund till tvisten

- 5 Tvistens bakgrund redovisas i punkterna 2–26 i den överklagade domen och kan sammanfattas enligt följande.
- 6 Genom beslut K(2010) 4387 slutlig av den 30 juni 2010 i ett ärende enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/38344 – Stål för spännarmering), i dess lydelse enligt beslut K(2010) 6676 final av den 30 september 2010 (nedan kallat det omtvistade beslutet), ålade kommissionen sanktionsåtgärder för flera företag, bland annat klagandena, för deras deltagande i en konkurrensbegränsande samverkan på marknaden för stål för spännarmering. Kommissionen ålade WDI böter på 46 550 000 euro, medan Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft och Pampus Industriebeteiligung hölls solidariskt ansvariga för 38 855 000 euro respektive 15 485 000 euro.
- 7 Enligt det omtvistade beslutet skulle böterna betalas inom tre månader från dagen för delgivning av beslutet. Vid utgången av denna frist skulle ränta automatiskt börja löpa enligt den räntesats som Europeiska centralbanken (ECB) tillämpade på sina huvudsakliga återfinansieringstransaktioner, med tillägg av 3,5 procentenheter. I det omtvistade beslutet föreskrevs även att om ett av de företag som bötfällts väckte talan, kunde detta företag vid utgången av denna frist täcka böterna antingen genom att ställa en bankgaranti eller genom att betala böterna preliminärt.
- 8 Efter att klagandena väckt talan och yrkat inte bara att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras utan även att de ålagda böterna skulle sänkas, ansökte de om interimistiska åtgärder i syfte att erhålla uppskov med verkställigheten av detta beslut till dess att dom meddelats i målet.
- 9 Genom beslut av den 13 april 2011, Westfährliche Drahtindustrie m.fl./kommissionen (T-393/10 R, EU:T:2011:178), biföll tribunalens ordförande delvis ansökan om en interimistisk åtgärd och förordnade om uppskov med verkställigheten av klagandenas skyldighet att ställa en bankgaranti till förmån för kommissionen för att undvika omedelbar betalning av böterna, på villkor att klagandena till kommissionen preliminärt betalade dels ett belopp på 2 000 000 euro, dels månatliga belopp på 300 000 euro till dess att målet avgjorts i sak.
- 10 Genom dom av den 15 juli 2015, Westfährliche Drahtindustrie m.fl./kommissionen (T-393/10, EU:T:2015:515) (nedan kallad domen av den 15 juli 2015), ogiltigförklarade tribunalen det omtvistade beslutet i den del klagandena ålades böter och förpliktade dem därefter att betala böter med samma belopp som det som fastställdes i det omtvistade beslutet. Anledningen till

denna lösning var att tribunalen inledningsvis konstaterade att kommissionen hade gjort en felaktig bedömning av klagandenas betalningsförmåga. Därefter fann tribunalen, med stöd av sin obegränsade behörighet, att det framgick av olika indicier, bland annat den omstrukturering som klagandena själva hade genomfört efter det att beslutet antogs, att de inte hade fog för att göra anspråk på en nedsättning av böterna på grundval av bristande betalningsförmåga.

- 11 Klagandena överklagade domen av den 15 juli 2015 och anförde bland annat att tribunalen, när den utövade sin obegränsade behörighet, hade beaktat klagandenas betalningsförmåga år 2015, och inte år 2010, som den borde ha gjort. Överklagandet ogillades genom beslut av den 7 juli 2016, Westfälische Drahtindustrie och Pampus Industriebeteiligungen/kommissionen (C-523/15 P, EU:C:2016:541).
- 12 Omedelbart efter avkunnandet av domen av den 15 juli 2015 uppstod meningsskiljaktigheter mellan kommissionen och klagandenas ombud om från vilket datum räntan på böterna skulle börja löpa. Medan klagandena ansåg att böterna inte var förfallna till betalning förrän från dagen för domen, ansåg kommissionen att ränta skulle betalas från det datum som angavs i det omtvistade beslutet.
- 13 Efter det att överklagandet hade ogillats begärde klagandena mot denna bakgrund att tribunalen skulle tolka domen av den 15 juli 2015 på så sätt att ränta på det bötesbelopp som ålades i den domen skulle betalas från den dag då domen meddelades. I andra hand yrkade klagandena att tribunalen skulle korrigera eller komplettera denna dom genom att precisera från vilket datum räntorna skulle börja löpa.
- 14 Genom beslut av den 17 maj 2018, Westfälische Drahtindustrie m.fl./kommissionen (T-393/10 INTP, EU:T:2018:293), avvisade tribunalen dessa yrkanden. Beträffande begäran om tolkning erinrade tribunalen om att en sådan begäran, för att kunna tas upp till sakprövning, måste avse en fråga som prövats i den dom som ska tolkas. Frågan om när den dröjsmålsränta som skulle betalas skulle börja löpa i händelse av ändrad betalning av det bötesbelopp som ålagts klagandena hade emellertid inte behandlats i domen av den 15 juli 2015. Enligt tribunalen syftade klagandenas begäran till att erhålla ett yttrande om konsekvenserna av domen av den 15 juli 2015, vilket inte omfattades av en begäran om tolkning som ingetts med stöd av artikel 168.1 i tribunalens rättegångsregler. De två övriga ansökningarna ansågs ha kommit in för sent. Slutligen fann tribunalen att andrahandsyrkandena om att domen av den 15 juli 2015 skulle rättas eller kompletteras hade framställts för sent, med hänsyn till fristerna för detta i artiklarna 164.2 och 165.2 i tribunalens rättegångsregler.
- 15 För att verkställa beslutet av den 13 april 2011, Westfälische Drahtindustrie m.fl./kommissionen (T-393/10 R, EU:T:2011:178), betalade WDI preliminärt 16 400 000 euro till kommissionen under perioden 29 juni 2011–16 juni 2015.
- 16 Den 16 oktober 2019 underrättade WDI kommissionen dels om att bolaget redan hade betalat 31 700 000 euro, dels om att bolaget hade för avsikt att genast betala återstående böter (kapitalbelopp och ränta), som bolaget uppskattade till 18 149 636,24 euro. Vid beräkningen beaktade WDI upplupen ränta från den 15 oktober 2015, det vill säga tre månader efter avkunnandet av domen av den 15 juli 2015, och tillämpade en räntesats på 3,48 procent.
- 17 Den 17 oktober 2019 betalade WDI in nämnda belopp på 18 149 636,24 euro till kommissionens bankkonto, vilket innebar att hela beloppet för de betalningar som gjorts sedan den 29 juni 2011 betalades in och det totala beloppet för böterna, på 49 849 636,24 euro, blev betalt.

- 18 I den omtvistade rättsakten meddelade kommissionen att den inte delade WDI:s ståndpunkt i dess skrivelse av den 16 oktober 2019. Kommissionen angav att räntan (med en räntesats beräknad till 4,5 procent), i enlighet med de kriterier som fastställdes i domen av den 14 juli 1995, CB/kommissionen (T-275/94, EU:T:1995:141), inte började löpa när domen av den 15 juli 2015 meddelades, utan från det datum som angavs i det omtvistade beslutet, det vill säga den 4 januari 2011. Kommissionen förelade därför WDI att till kommissionen betala ett belopp på 12 236 931,69 euro, vilket motsvarade det utestående beloppet, med beaktande av valuteringsdagen den 31 mars 2020.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

- 19 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 11 maj 2020 yrkade klagandena att tribunalen i första hand skulle 1) ogiltigförklara den angripna rättsakten, 2) fastställa att kommissionen skulle avräkna de betalningar som gjorts av WDI under perioden 29 juni 2011–16 juni 2015 (16 400 000 euro), jämte ränta på detta belopp under denna period (1 420 610 euro), det vill säga sammanlagt 17 820 610 euro, från de böter som tribunalen, med utövande av sin obegränsade behörighet, ålade WDI i domen av den 15 juli 2015, med verkan från detta datum, och att böterna därför hade betalats till fullo den 17 oktober 2019 genom WDI:s betalning av 18 149 636,24 euro, och 3) förplikta kommissionen att till WDI betala 1 633 085,17 euro, jämte ränta från den 17 oktober 2019 till dess att full återbetalning skett. I andra hand, har klagandena yrkat att Europeiska unionen, företrädd av kommissionen, ska förpliktas att dels betala skadestånd till klagandena motsvarande det belopp som yrkats i den omtvistade rättsakten, det vill säga 12 236 931,69 euro, dels betala ett belopp på 1 633 085,17 euro till WDI, jämte ränta från den 17 oktober 2019 till dess full betalning skett.
- 20 I den överklagade domen prövade tribunalen – i samband med prövningen av huruvida klagandenas yrkanden som nämns i punkt 19 ovan var välgrundade – först klagandenas skadeståndsyrkande, vilket grundades på flera åsidosättanden av artikel 266 första stycket FEUF. Tribunalen fann att samtliga påtalade åsidosättanden utgick från premissen att de böter som ålagts genom det omtvistade beslutet inte hade ”upprätthållits” eller ”bekräftats” av tribunalen i domen av den 15 juli 2015, utan hade upphävts och ersatts av nya böter som klagandena kallade ”böter fastställda av domstol”.
- 21 Efter att ha förklarat att skadeståndsyrkandet kunde tas upp till sakprövning erinrade tribunalen, i punkt 98 i den överklagade domen, om att enligt den rättspraxis som följer av dess dom av den 14 juli 1995, CB/kommissionen (T-275/94, EU:T:1995:141), utgör de böter som unionsdomstolen fastställer med stöd av sin obegränsade behörighet inte är nya böter som rättsligt skiljer sig från dem som ålagts av kommissionen. Enbart den omständigheten att tribunalen slutligen fann det lämpligt att i sin dom av den 15 juli 2015 fastställa ett bötesbelopp som var identiskt med det som fastställdes i det omtvistade beslutet utgör inte hinder för att tillämpa dessa principer i förevarande fall.
- 22 Denna bedömning påverkas inte heller av klagandenas argument avseende bland annat att tribunalen upphävde det ursprungliga bötesbeloppet innan den fastställde ett nytt belopp på grundval av omständigheter som inträffat efter det omtvistade beslutet och att tribunalens ordförande, genom sitt beslut av den 13 april 2011, Westfährliche Drahtindustrie m.fl./kommissionen (T-393/10 R, EU:T:2011:178), hade beslutat om uppskov med skyldigheten att ställa en bankgaranti.

- 23 Tribunalen underströk dessutom att när unionsdomstolen, inom ramen för sin obegränsade behörighet, bibehåller en del av eller hela bötesbeloppet, utgör skyldigheten att betala dröjsmålsränta från början inte någon sanktionsåtgärd utöver de böter som ursprungligen ålagts av kommissionen.
- 24 Mot denna bakgrund fann tribunalen att det inte förelåg ett tillräckligt klart åsidosättande av kommissionens skyldigheter enligt artikel 266 FEUF och ogillade klagandenas skadeståndsyrkande. Med hänsyn till att klagandenas övriga yrkanden i huvudsak grundades på premissen att kommissionen hade åsidosatt denna bestämmelse, ogillade tribunalen talan i dess helhet, utan att pröva kommissionens invändning om rättegångshinder avseende yrkandet om ogiltigförklaring av den omtvistade rättsakten.

Parternas yrkanden

- 25 Klagandena har yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen,
  - ogiltigförklara den omtvistade rättsakten, och
  - följaktligen fastställa att kommissionen är skyldig att kvitta de betalningar som WDI gjorde till kommissionen under perioden 29 juni 2011–16 juni 2015, till ett belopp av 16 400 000 euro, jämte ränta på 1 420 610 euro, det vill säga sammanlagt 17 820 610 euro, mot de böter som tribunalen självständigt påförde i målet Westfälische Drahtindustrie m.fl. mot kommissionen (T-393/10, EU:T:2015:515), med verkan från den 15 juli 2015 och fastställa att dessa böter således redan har erlagts i sin helhet genom betalningen av 18 149 636,24 euro den 17 oktober 2019, samt
  - förplikta kommissionen att till WDI betala 1 633 085,17 euro jämte ränta från den 17 oktober 2019 till dess att full betalning sker,
  - i andra hand, upphäva den överklagade domen och förplikta kommissionen att betala skadestånd till de tre klagandena med ett belopp på 12 236 931,69 euro, vilket ska kvittas mot den fordran på 12 236 931,36 euro som kommissionen har gjort gällande mot WDI genom den angripna rättsakten, samt att till WDI betala det överskjutande beloppet på 1 633 085,17 EUR, jämte kompensationsränta, från den 17 oktober 2019 till dess att hela det utestående beloppet har återbetalats, eller
  - i tredje hand, med avseende på yrkandena i strecksatserna 1–5, återförvisa målet till tribunalen för förnyad prövning,
- och i alla händelser
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna vid tribunalen och vid domstolen.
- 26 Kommissionen har yrkat att domstolen ska
- ogilla överklagandet, och

- förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

- 27 Klagandena har åberopat tre grunder till stöd för överklagandet.

Den första och den andra grunden

- 28 Genom den första grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte följa domen av den 15 juli 2015 och genom att den överklagade domen motiverades på ett felaktigt och motstridigt sätt i förhållande till den domen. Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 266 FEUF genom att den rättsregel som följer av en kombination av ogiltigförklaringen av domen av den 15 juli 2015 och den substituerande rättsliga karaktären hos det beslut som antogs i den domen inte har iakttagits.
- 29 Det framgår emellertid av klagandenas inlagor att de genom dessa två grunder i huvudsak har gjort gällande att tribunalens utövande av sin obegränsade behörighet i domen av den 15 juli 2015 ledde till att tribunalen fastställde ett bötesbelopp som skulle anses vara nytt och rättsligt skilt från det bötesbelopp som kommissionen ålade dem genom det omtvistade beslutet. Även om klagandena har formulerat sin första grund så, att den delvis avser att motiveringen är motstridig och felaktig, visar en läsning av de olika argument som anförts till stöd för denna grund att klagandena i själva verket inte hävdar att motiveringen i den överklagade domen var bristfällig, utan att de angriper de rättsliga slutsatser som tribunalen drog av den omständigheten att den i domen av den 15 juli 2015 hade utövat sin obegränsade behörighet. Följaktligen ska dessa båda grunder prövas tillsammans. Det ska först prövas om dessa premisser är välgrundad.

Parternas argument

- 30 Klagandena har anfört att tribunalen genom domen av den 15 juli 2015 dels med retroaktiv verkan (*ex tunc*) upphävde de böter som kommissionen hade ålagt dem, vilket gav upphov till en fordran till deras förmån som motsvarade det belopp som de preliminärt hade betalat i enlighet med det interimistiska beslutet, jämte ränta, dels fastställde ett nytt, separat bötesbelopp, med verkan från avkunnandet av domen av den 15 juli 2015, som de betecknade som ”böter fastställda av domstol”, i motsats till de ”upphävda böter” som kommissionen hade ålagt år 2010.
- 31 De har i detta syfte bland annat framhållit att tribunalen i domslutet i domen av den 15 juli 2015 upphävde artikel 2.8 i det omtvistade beslutet i dess helhet, vilket fick till följd att de böter som kommissionen påfört helt upphävdes med retroaktiv verkan genom den domen.
- 32 Med hänsyn till allvaret i de fel som tribunalen konstaterade i den domen och eftersom det inte föreföll möjligt att retroaktivt fastställa ett nedsatt bötesbelopp på grund av att den bedömning av betalningsförmågan som gjordes i det omtvistade beslutet var felaktig, avvek tribunalen dessutom från sin tidigare praxis. I stället för att, i likhet med i andra domar, direkt fastställa det upphävda bötesbeloppet till ett nedsatt belopp med retroaktiv verkan, beslutade tribunalen, med utövande av sin obegränsade behörighet, att kombinera ogiltigförklaringen av detta beslut med ett domslut mot klagandena. Denna kombination gjorde det möjligt för tribunalen att först helt upphäva beslutet och därefter ersätta det med sin egen bedömning.

- 33 Det är också talande att tribunalen i domen av den 15 juli 2015 ansåg sig ha rätt att beakta de betalningar som klagandena redan hade gjort under en period av nästan fem år liksom förbättringen av deras betalningsförmåga vid tidpunkten för domens avkunnande.
- 34 Motiveringen i den överklagade domen är således motstridig, eftersom den inte tar hänsyn till att de böter som ålades i domen av den 15 juli 2015 är nya och separata. I punkt 99 i den överklagade domen slog tribunalen fast att det omtvistade beslutet, på grund av den substituerande verkan av domen av den 15 juli 2015, alltid skulle anses ha varit det beslut som följde av bedömningen i den domen. Enligt klagandena borde tribunalen ha fastställt räckvidden av denna substituerande verkan som följer av utövandet av dess obegränsade behörighet mot bakgrund av domslutet och domskälen i den dom som har en sådan verkan. I förevarande fall följer det dock av den dubbla verkan av ogiltigförklaringen av det omtvistade beslutet och av förpliktelsen för klagandena att betala böter att nya böter har ålagts, vilka rättsligt sett är skilda från de ursprungligen ålagda böterna. När det gäller ordalydelsen innebär denna substituerande verkan för övrigt med nödvändighet åtminstone en ändring av de ursprungliga böterna och således att ett nytt, rättsligt separat bötesbelopp antas.
- 35 Slutligen visar domslutet i domen av den 15 juli 2015 och tribunalens helhetsbedömning i den domen att det omtvistade beslutet har ändrats i sin helhet. Den substituerande verkan avsåg både skälen och det alltför höga bötesbeloppet. Den har medfört en ändring som innebär att det måste göras en tydlig åtskillnad mellan de ursprungliga böter som upphävts och de böter som ersätter dem, samt de rättsliga följderna kopplade till dessa.
- 36 Kommissionen anser att den första och den andra grunden saknar fog.

Domstolens bedömning

- 37 Tribunalen erinrar om att systemet för domstolsprövning av kommissionsbeslut i förfaranden enligt artiklarna 101 och 102 FEUF består av en sådan prövning av lagenligheten av institutionernas rättsakter som föreskrivs i artikel 263 FEUF. Denna prövning kan, i enlighet med artikel 261 FEUF och på begäran av sökanden, kompletteras med att tribunalen utövar sin obegränsade behörighet i fråga om de sanktioner som kommissionen har beslutat om på detta område (dom av den 25 juli 2018, Orange Polska/kommissionen, C-123/16 P, EU:C:2018:590, punkt 104 och där angiven rättspraxis).
- 38 Omfattningen av den lagenlighetsprövning som föreskrivs i artikel 263 FEUF omfattar samtliga omständigheter i kommissionens beslut i förfaranden om tillämpning av artiklarna 101 och 102 FEUF. Tribunalen säkerställer en fördjupad prövning av dessa bestämmelser, vad gäller såväl de rättsliga som de faktiska omständigheterna, mot bakgrund av de grunder som klagandena har åberopat och med beaktande av samtliga omständigheter som dessa anfört. Inom ramen för denna prövning kan unionsdomstolarna emellertid inte ersätta den motivering som lämnats av den som antagit den angripna rättsakten med sin egen motivering (dom av den 25 juli 2018, Orange Polska/kommissionen, C-123/16 P, EU:C:2018:590, punkt 105 och där angiven rättspraxis).
- 39 När unionsdomstolen utövar sin obegränsade behörighet enligt artikel 261 FEUF och artikel 31 i förordning nr 1/2003 är den däremot behörig att, utöver att enbart göra en lagenlighetsprövning av den aktuella påföljden, även ersätta den bedömning som gjorts av kommissionen – som är upphovsman till den rättsakt där påföljdens storlek först fastställdes – med sin egen bedömning beträffande påföljdsbeloppet. Unionsdomstolen kan ändra den omtvistade rättsakten, även om

den inte ogiltigförklaras, för att upphäva, sänka eller höja de böter som ålagts med beaktande av samtliga faktiska omständigheter (dom av den 25 juli 2018, Orange Polska/kommissionen, C-123/16 P, EU:C:2018:590, punkt 106 och där angiven rättspraxis).

- 40 Det framgår således av domstolens praxis att den obegränsade behörighet som tribunalen har med stöd av artikel 31 i förordning nr 1/2003, vilken gör det möjligt för tribunalen att upphäva, sänka eller höja de böter som ålagts av kommissionen, gäller endast tribunalens bedömning av de böter som kommissionen har ålagt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juni 2022, Sony Optiarc och Sony Optiarc America/kommissionen, C-698/19 P, EU:C:2022:480, punkt 92).
- 41 I motsats till vad som är fallet med artikel 23 i förordning nr 1/2003, som ger kommissionen befogenhet att ålägga böter för överträdelse av konkurrensreglerna, tillerkänns tribunalen enligt artikel 31 i denna förordning en obegränsad behörighet som utgör en integrerad del av dess behörighet att pröva talan som väckts mot beslut genom vilka kommissionen har ålagt sådana böter. Artikel 31 i förordningen syftar följaktligen inte till att ge tribunalen behörighet att ålägga nya böter som juridiskt sett är skilda från dem som fastställts av kommissionen, utan den kompletterar domstolskontrollen genom att göra det möjligt för tribunalen att ändra det ursprungliga bötesbeloppet.
- 42 Det ska således understrykas, i likhet med vad tribunalen gjorde i punkt 99 i den överklagade domen, att när unionsdomstolen ersätter kommissionens bedömning med sin egen bedömning, ersätter den i kommissionens beslut det belopp som ursprungligen fastställts i detta beslut med det belopp som följer av dess egen bedömning. Kommissionens beslut anses således, på grund av den substituerande verkan av den dom som meddelats av unionsdomstolen, alltid ha varit det beslut som följer av unionsdomstolens bedömning.
- 43 I förevarande fall fann tribunalen, i domen av den 15 juli 2015, att kommissionen hade gjort en felaktig bedömning av klagandenas betalningsförmåga, i den mening som avses i punkt 35 i 2006 års riktlinjer. Den fann därefter, med utövande av sin obegränsade behörighet – i enlighet med vad klagandena hade yrkat, eftersom de hade yrkat att tribunalen inte endast skulle ogiltigförklara det omtvistade beslutet utan även sänka de ålagda böterna – att klagandena, sett till de omständigheter som parterna hade lagt fram angående klagandenas ekonomiska situation, såsom denna hade utvecklats efter antagandet av det omtvistade beslutet, inte hade fog för att hävda att de borde beviljas en nedsättning av böterna på grund av bristande betalningsförmåga, detta av skäl liknande dem som anges i punkt 35 i 2006 års riktlinjer.
- 44 Eftersom tribunalen således utövade sin obegränsade behörighet i domen av den 15 juli 2015, gjorde tribunalen en riktig bedömning när den, i punkt 98 i den överklagade domen, grundade sig på sin dom av den 14 juli 1995, CB/kommissionen (T-275/94, EU:T:1995:141, punkterna 58 och 60), av vilken det framgår att unionsdomstolen inte har behörighet att vid utövandet av sin obegränsade behörighet ersätta de böter som kommissionen ålagt med nya böter, rättsligt skilda från de förra. Tribunalen drog av detta, i punkt 102 i den överklagade domen, slutsatsen att eftersom de böter som tribunalen hade ändrat i domen av den 15 juli 2015 inte var nya, kunde böterna utkrävas från den 4 januari 2011.
- 45 Det ska i detta hänseende påpekas att varken det sätt på vilket tribunalen fastställde bötesbeloppet eller arten av de omständigheter som den beaktade när den ersatte kommissionens bedömning i domen av den 15 juli 2015 med sin egen kan leda till slutsatsen att dessa ändrade böter utgör nya böter som rättsligt sett är skilda från dem som kommissionen ålade i det omtvistade beslutet.

- 46 Det är riktigt att tribunalen i punkt 2 i domslutet i domen av den 15 juli 2015 ogiltigförklarade artikel 2.8 i det omtvistade beslutet, genom vilken klagandena ålades böter, och att den i punkterna 4–6 i domslutet fastställde de olika belopp som utgjorde de ändrade böterna, vilka motsvarade beloppen för de böter som ålades i det omtvistade beslutet. Som generaladvokaten påpekat i punkt 55 i sitt förslag till avgörande kan denna omständighet emellertid inte förstås som ett uttryck för en vilja från tribunalens sida att ålägga nya böter som rättsligt sett är skilda från dem som kommissionen fastställde.
- 47 När unionsdomstolen, inom ramen för sin obegränsade behörighet, ersätter kommissionens bedömning av bötesbeloppet med sin egen bedömning och påför ett nytt belopp, innebär detta med nödvändighet att de ursprungliga böter som fastställts av kommissionen upphävs, oavsett om detta upphävande uttryckligen nämns i domen eller inte.
- 48 Även om det visserligen vore att föredra att tribunalen i möjligaste mån följde en enhetlig redaktionell praxis, går det likväl inte att dra några särskilda rättsliga konsekvenser av att tribunalen, efter att ha utövat sin obegränsade behörighet valde att i domslutet ange inte att ett nytt bötesbelopp skulle ersättas – i förekommande fall exakt motsvarande belopp som det tidigare fastställda bötesbeloppet – utan först att de böter som ålagts av kommissionen hade upphävts och därefter att klagandena ålades böter med samma belopp.
- 49 Av det ovan anförda följer att eftersom den premiss som ligger till grund för den första och den andra grunden är felaktig, kan talan inte vinna bifall såvitt avser dessa grunder. Det är inte nödvändigt att närmare pröva de olika invändningar som klagandena har anført inom ramen för dessa grunder.

Den tredje grunden

- 50 Genom den tredje grunden har klagandena gjort gällande att tribunalen har åsidosatt deras rätt till en rättvis rättegång.

Parternas argument

- 51 Enligt klagandena underkände tribunalen samtliga grunder som åberopats vid den och grundade sig på ett enda skäl, nämligen att de böter som framgår av domen av den 15 juli 2015 inte är ”nya” böter.
- 52 Även om klagandena har medgett att det finns ett samband mellan dessa grunder, har de hävdade att denna omständighet emellertid inte borde ha varit tillräcklig för att tribunalen skulle kunna underkänna samtliga grunder på detta sätt. För att säkerställa ett effektivt domstolsskydd borde tribunalen ha gjort en individuell och noggrann prövning av samtliga åberopade grunder. Enligt klagandena framgår det emellertid inte av motiveringen i den överklagade domen att tribunalen gjort en sådan prövning.
- 53 Kommissionen har gjort gällande att även den tredje grunden helt saknar fog.

Domstolens bedömning

- 54 I punkterna 129 och 130 i den överklagade domen påpekade tribunalen att den andra till den fjärde grunden i målet vid tribunalen utgick från den premissen – vilken hade framförts inom ramen för den första grunden för talan – att de böter som kommissionen hade ålagt företaget hade upphävts och ersatts med ”böter fastställda av domstol”. Tribunalen ansåg att denna premiss hade vederlagts inom ramen för prövningen av den första grunden och fann att talan inte kunde vinna bifall såvitt avsåg den andra till den fjärde grunden och att den därvidlag inte behövde pröva de argument som anförts till stöd för dessa grunder.
- 55 Tribunalen åsidosatte därmed inte på något sätt rätten till en rättvis rättegång. Inte heller – i den mån klagandena hade för avsikt att framställa en sådan invändning – motiverade den sin slutsats på ett otillräckligt sätt.
- 56 Precis som inom ramen för förevarande överklagande vilade samtliga klagandenas argument avseende den andra till den femte grunden vid tribunalen på premissen att de böter som ålagts av kommissionen har upphävts och ersatts med ”böter fastställda av domstol”. Eftersom denna premiss var felaktig, vilket för övrigt bekräftades vid prövningen av den första och den andra grund som anförts för förevarande överklagande, var det på intet sätt nödvändigt för tribunalen att ge en mer detaljerad motivering till varför talan inte kunde vinna bifall på den andra till den fjärde grunden.
- 57 Det ska erinras om att enligt fast rättspraxis innebär tribunalens skyldighet att motivera sina domar, enligt artiklarna 36 och 53 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, inte att tribunalen är skyldig att utforma domskälen så, att samtliga resonemang som parterna fört bemöts vart och ett för sig och på ett uttömmande sätt. Motiveringen kan således vara underförstådd, förutsatt att de berörda får kännedom om de skäl som ligger till grund för den dom som det yrkas upphävande av och att domstolen får ett tillräckligt underlag för att kunna utföra sin prövning av överklagandet (dom av den 7 mars 2024, Nevinnomyskiy Azot och NAK ”Azot”/kommissionen, C-725/22 P, EU:C:2024:217, punkt 131 och där angiven rättspraxis).
- 58 Klagandena har emellertid genom de argument som sammanfattats i punkt 51 ovan varken styrkt eller ens påstått att de inte kunde få kännedom om skälen för den överklagade domen. Av denna argumentation framgår tvärtom att motiveringen i den överklagade domen gjorde det möjligt för klagandena att få kännedom om de skäl som tribunalen lagt till grund för sin bedömning. Den gjorde det även möjligt för domstolen att få tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll inom ramen för prövningen av förevarande överklagande.
- 59 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.
- 60 Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall på någon av de grunder som klagandena har åberopat, ska överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 61 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet avvisas eller ogillas.

- 62 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som är tillämplig i mål om överklagande enligt artikel 184.1 i dessa regler, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 63 Eftersom klagandena har tappat målet och eftersom kommissionen har yrkat ersättning för rättegångskostnaderna ska klagandena ersätta rättegångskostnaderna.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG och Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter